

У име Оца и Сина и Светога Духа!

„Велики си Господе и чудесна су дела Твоја, и никаква реч људска није у стању да опева чудеса Твоја“! Тако браћо и сестре, вели једна црквена песма, а Свето Јеванђеље препуно је чудеса Господњих која је Он за живота Свога, на земљи, међу људима учинио, и врло често Његова необична дела, Његове необичне речи изазивале су код људи питање „Ко је Овај? Ко је Овај да заповеда ветровима и мору, ко је Овај да опрашта грехе, ко је Овај да заповеда губавцима да се очисте, ко је овај да даје слепима прогледање, и тако даље. Све оно што је Господ чинио, за људе је било необично.

И данашње Свето Јеванђеље говори управо о једном таквом предивном чуду Божјем, кад је у Капернауму говорио народу, у једној кући, где је било много народа. Неки људи су чули за Његова дела, имали су болесника једнога парализованог, непокретног, одузетог, и понели су га да би га Господ исцелио. Али нису могли ни прићи вратима, а камоли да дођу до Њега. Шта су урадили? То каже Јеванђеље, открили кров над кућом, и болесника на његовом одру спустили пред Господа Христа. Ништа нису тражили, ништа нису казали, ни они ни болесник. Али Господ видећи њихову веру, рече узетоме, видећи веру њихову, не његову него њихову, оних који су га донели, који су се потрудили, рече узетоме „Устани синко, опраштају ти се греси твоји“ прво му то рече. Фарисеји који су увек шпијунирали Господа Христа, који су увек мували по народу где је Он био, почеше да гунђају, „Ко је овај да и грехе опрашта“? А Господ видећи мисли њихове, нису они то рекли на глас, помислили су, рече им „Што тако помишљате у срцима својим? Шта је лакше рећи – Опраштају ти се греси, или рећи узми одар свој и иди кући својој. И да знате да Син човечији тј. Ја, оваплоћени Бог Логос, каже Господ, да има право син човечији опраштати грехе“. Они су у праву кад су помислили да само Бог може грехе опраштати, али нису знали да је то оваплоћени Бог, да је Он Богочовек. Мислили су, један обичан учитељ који прича народу бајке, откуд Њему право да опрашта грехе. Да би потврдио и своју Божанску моћ и силу, Господ рече узетоме „Узми одар свој и иди дома“, и пред свима њима болесник који је био непокретан, непомичан, није могао да мрдне ни рукама ни ногама, устао је на ноге своје, узима свој одар на чему је лежао и излази. А народ виде, сви се задивише и рекоше „Никада овога чуда нисмо видели у животу, то се није никада до сада десило.

Ето тиме је Господ показао ко је Он, али и ево после две хиљаде година, браћо и сестре, ми Православни хришћани, и нама се у животу дешавају разне ствари и пријатне и непријатне, и тешке и страшне, и шта, како ми реагујемо на то? Увек постављамо питање зашто? „Зашто мени да се то деси, зашто баш сада, зашто баш на овакав начин“? Ако је неко настрадао, ако је неко се упокојио у Господу, ако је, неко увек има питање зашто. Па треба да имамо поверење, да Бог зна зашто је то тако. Ми не морамо да знамо, али верујемо да све што нам се догађа, догађа се за наше добро, које је Богу познато. И са тим поверењем, са том вером, да Господ неће допустити да нам се нешто деси на нашу пропаст, него на наше добро, онда ћемо много лакше поднети све невоље у животу своме.

Тако браћо и сестре, ми које се овде у овоме храму Божјем сабирамо, некада нас је мало мање, некада мало више, али треба знати, треба знати, да су са нама много више оних које не можемо да видимо, него ми који се гледамо. Многи из наше мајке Србије, желели би да буду данас овде са нама. Није свима дато, није свима могуће. А шта да кажемо за оне који су далеко од нас, преко океана једнога или другог, из Америке, из Канаде, из Аустралије, знајте да су они духом својим, молитвама својим, мислима својим, са нама данас овде. И неки од њих, не само да су мислима са нама, него су и молитвама својим са нама.

Ових дана добио сам једно писмо, како каже, из пера једнога Србчета, из Канаде, упућено црноречкој братији Владике Артемија. А писмо објашњава многе ствари, насловљено је „Било је потребно“. Све што нам се догађа значи да је то потребно, и ево ја ћу вам га прочитати, да видите како наша браћа, који су далеко од нас, мисле на нас, учествују са нама у нашим невољама, нашим страдањима, и тако даље.

Каже:

- БИЛО ЈЕ ПОТРЕБНО -

**Писмо црноречкој братији Владике Артемија
Из пера једног Србчета**

Било је потребно да се пронађе Христова Невеста и ту на земљи.

Било је неопходно да нам се УМ утврди у Христу.

Било је потребно да прођемо кроз бројна искушења и невоље да бисмо и сами заблистали Христовом славом славећи Га и хвалећи у делима силним и на земљи.

Било је потребно да се осолимо Христовом Истином.

Било је потребно да се суочимо са разним истрагама и гоњењима. Било је потребно да будемо у нужди и да будемо мучени да бисмо се препознали са бројним мученицима који су пре нас живели на земљи.

Било је потребно да исповедимо Бога јавно да бисмо се устима нашим Богу захвалили за Његова бројна дела која учини РЕЧЈУ.

Било је потребно да нас прогоне и да нас руже и да нас покушавају одвратити од Истине и у Цркви званичној да бисмо сазнали у своме срцу ко је саздатељ Цркве – Христос.

Било је потребно да се у нама разгори ОГАЊ љубави према ближњем и Богу да бисмо горели као свеће у ДУХУ СВЕТОМ.

Било је потребно да нађемо ИСТИНСКЕ ПАСТИРЕ и да за њима кренемо ка Христу, да са њима корачајући стигнемо до Христових ногу, до Христове палате БРАТСКЕ ЉУБАВИ и ВЕЧНЕ ИСТИНЕ.

Било је потребно да оставимо себе да бисмо нашли свој народ.

Било је потребно да се зачудимо једни над другима да бисмо се смркли на душмане наших душа.

Било је потребно да заридате над нашем сиротињом како би из наших и ваших очију проплакали СВЕТИТЕЉСКИМ сузама.

Било је потребно да се отрезнимо од зла, мржње и освете да бисмо ЧИСТОСВЕСНО љубили један другог.

Било је потребно да духовно видимо и гледамо да бисмо остали са Христом у љубави, да бисмо свој ум чистили и надали се небеској правди и небеском старању.

Било је потребно да љубимо своју децу и свој народ да бисмо као родитељи били свесни и живи даваоци истинског живота а не само пролазног и материјалног.

Било је потребно да будемо сасвим живи и да дишемо од Духа Светога да бисмо живели.

Било је потребно да угледамо своје СТРАШИТЕЉЕ и да им се супродставимо.

Било је потребно оруђе и оружје правде и воље Божије у нама да бисмо ми вољу Божију творили.

Било је потребно да омркне у нама свака жудња и похота да бисмо пошли из света.

Било је потребно да постимо и да нам омили Христова пећина и слама на простирци.

Било је потребно да тада будемо мудри и чисти и зналци Бога да не паднемо ни тада у природу и плот.

Било је потребно да пророчки мислимо и да се пророчки надамо и да МУЧЕНИЧКИ љубимо и да се само сузама на својим мрким образима непријатељима светимо без и једне ружне речи.

Било је потребно да НЕМОШЋУ поразимо разне празне приче и повике и јарост.

Господе Благи, буди на милости.

Господе Благи, буди на милости.

Господе Благи, буди на милости.

Од једног Србчета,
О Светом Серафиму лета Господњег 2011.
К А Н А Д А

Ето браћо и сестре, нека нам и ове речи буду на охрабрење, на утеху, и као оговор на многе невоље које нас у животу сналазе, на наше питање „Зашто Господе?“ да нађемо одговор у овим речима наше браће и сестара који су далеко од нас.

Нека Господ молитвама Свете Богородице, светог Григорија Паламе и осталих мученика које данас славимо, и свих светих својих, помогну и нама, и целом нашем народу, да останемо верна чеда Православне Цркве, верни потомци светога Саве, светог кнеза Лазара, светог Владике Николаја и оца Јустина, и осталих угодника Божјих из рода нашега, да бисмо када пођемо одавде и ми се нашли у Царству Христовоме, и тамо да са свима светима и ми славимо, Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин!